

Sygn. akt. IV Ka 758/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 października 2013 roku

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy IV Wydział Karny Odwoławczy
w składzie:

Przewodniczący SSO Włodzimierz Hilla

Sędziowie SO Mariola Urbańska - Trzecka - sprawozdawca

SR del.do SO Daria Kamińska-Grzelak

Protokolant sekr. sądowy Hanna Płaska

przy udziale Gizeli Kubickiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej
w Bydgoszczy

po rozpoznaniu w dniu 2 października 2013 roku

sprawy **M. D.**

oskarżonego z art. 177§1 kk

na skutek apelacji wniesionej obrońcą oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Inowrocławiu

z dnia 8 lutego 2013 roku sygn. akt II K 668/11

zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, iż ustalając, że oskarżony działał nieumyślnie, a jego wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, na podstawie art. 66 § 1 kk i art. 67 § 1 kk postępowanie karne wobec oskarżonego warunkowo umarza na okres próby 2 (dwóch) lat; na podstawie art. 67 § 3 kk orzeka od oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 1000 (tysiąc) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej; wymierza oskarżonemu opłatę w wysokości 100 (sto) złotych za obie instancje i obciąża go wydatkami poniesionymi przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym.

Sygn. akt IV Ka 758/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Inowrocławiu z dnia 8 lutego 2013 roku, sygn. akt II K 668/11 M. D. został uznany za winnego, tego, że w dniu 10 lutego 2011 roku w P. gm. K., kierując zestawem nienormatywnym tj. ciągnikiem rolniczym o nr rej. (...) z przyłączonym kombajnem buraczanym T. T. naruszył umyślnie zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że zajął nadmierną szerokość jezdni wjeżdżając lewą stroną kombajnu poza oś jezdni podczas omijania drzewa rosnącego na prawym poboczu drogi, zajeżdżając tym samym drogę i uderzając w kierowany przez A. R. samochód osobowy marki F. (...) o nr rej. (...), który to kierujący nie rozpoznał przyczyny ostrzeżenia i nie dostosował techniki jazdy do zaistniałej sytuacji w wyniku czego doszło do zdarzenia, w wyniku czego A. R. doznał obrażeń ciała w postaci zwichnięcia tylnego lewego stawu biodrowego, złamania tylnej ściany panewki stawu biodrowego lewego, które to obrażenia naruszyły w ujęciu kodeksowym czynności narządów ciała u poszkodowanego na okres przekraczający 7 dni tj. za winnego przestępstwa z art. 177 §1 kk i za to na podstawie art. 177 § 1 kk wymierzono

mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 §1 kk i art. 70 §1 pkt 1 kk warunkowo zawieszono na okres próby 2 lat.

Na podstawie art. 71 § 1 kk wymierzono oskarżonemu karę grzywny w rozmiarze 60 stawek dziennych po 20 złotych jedna stawka.

Wyrok zawiera wyrok rozstrzygnięcie o kosztach procesu.

Apelację od wyroku wniósł obrońca oskarżonego zaskarżając wyrok w zakresie orzeczenia o karze.

Wyrokowi zarzucił rażąco niewspółmierność kary polegający na zaniechaniu skorzystania wobec oskarżonego z dobrodziejstwa warunkowego umorzenia postępowania.

Stawiając ten zarzut wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i warunkowe umorzenie postępowania karnego.

Sąd odwoławczy zważył co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego jako zasadna, skutkowałą zmianą wyroku w postulowanym zakresie i w konsekwencji warunkowym umorzeniem postępowania.

Stwierdzić w pierwszym rzędzie należy, że w ocenie sądu odwoławczego - sąd pierwszej instancji w sposób w pełni należyty przeprowadził postępowanie dowodowe, po czym poczynił zasadniczo trafne ustalenia faktyczne, w zakresie określonym w części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku, po przeprowadzeniu gruntownej analizy i oceny całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie dochodząc do słusznego wniosku, że materiał zebrany w sprawie pozwala na jednoznaczne stwierdzenie, że oskarżony dopuścił się zarzucanego czynu i jego wina, jak i okoliczności popełnionego czynu nie budzą żadnych wątpliwości. Nie budzi też wątpliwości prawidłowo ustalony fakt przyczynienia do zaistniałego zdarzenia drogowego będącego przedmiotem rozpoznania pokrzywdzonego A. R.. Lektura uzasadnienia wskazuje, że sąd dokonał zgodnej z wymogami i zasadami procesowymi, wszechstronnej i rzetelnej analizy i oceny całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, stosownie do wskazania zawartego w art. 4 k.p.k., uwzględnił zarówno dowody przemawiające na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, nie przekraczając przy tym zasady swobodnej ich oceny, z których to wyprowadził prawidłowe wnioski, które odpowiadają zasadom logicznego rozumowania oraz wskazaniom wiedzy i doświadczenia życiowego, zgodnie z treścią art. 7 k.p.k. Sąd orzekający wskazał, jakie fakty uznał za dowiedzione, na czym opierał poszczególne ustalenia i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. W związku z powyższym podkreślić należy, iż proces wyrokowania w przedmiotowej sprawie w pełni odpowiada przepisom procedury karnej.

Czyniąc natomiast zadość stosownym wymogom procesowym przewidzianym dla postępowania odwoławczego treścią przepisów art. art.: 433 § 2 i 457 § 3 k.p.k., należy stwierdzić co następuje.

Jako, że ustalenia faktyczne poczynione w niniejszej sprawie nie są kwestionowane przez apelującego i zostały uznane za prawidłowe, wystarczającym jest odniesienie się do argumentacji i wniosku o warunkowe umorzenie postępowania w niniejszej sprawie.

W ocenie sądu odwoławczego argumentację przywołaną w apelacji należało podzielić w całości.

Zachowanie oskarżonego wynikało, z naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym i polegało na tym, że krytycznego dnia kierując nienormalnym zestawem w postaci ciągnika rolniczego z kombajnem buraczanym zajął nadmierną szerokość jezdni wjeżdżając lewą stroną kombajnu poza oś jezdni podczas omijania drzewa rosnącego na prawym poboczu drogi, zajeżdżając tym samym drogę i uderzając w kierowany przez A. R. samochód osobowy, który jak wynika z ustaleń sądu nie rozpoznał przyczyny ostrzeżenia i nie dostosował techniki jazdy do zaistniałej sytuacji w wyniku czego doszło do zderzenia pojazdów, w konsekwencji czego A. R. doznał obrażeń ciała opisanych w zarzucie.

Niezachowanie szczególnej ostrożności na drodze, w konsekwencji doprowadziło do tego, że oskarżony swoim zachowaniem stworzył sytuację zagrożenia na jezdni co nieuchronnie doprowadziło do wypadku, będącego przedmiotem zdarzenia. Niewątpliwie oskarżony nie chciał doprowadzić do wypadku i tylko zarzucalny brak szczególnej ostrożności, opisany wyżej doprowadził do wypadku z udziałem A. R.. Tym samym należało uznać, że oskarżony wprowadził zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, ale w sposób nieumyślny.

Nie budzi zastrzeżeń ustalenie sądu rejonowego, że do wypadku przyczynił się również pokrzywdzony, który mając taką możliwość, nie rozpoznał ostrzeżenia o niebezpieczeństwie na drodze, sygnalizowanego światłem błyskawicznym na ciągniku rolniczym i nie podjął żadnych manewrów by prawidłowo ocenić niebezpieczeństwo i uniknąć wypadku choćby poprzez zwolnienie albo nawet zatrzymanie.

Zdaniem sądu odwoławczego, biorąc pod uwagę wszystkie okoliczności sprawy, zwłaszcza stopień i charakter naruszenia przez oskarżonego zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym, fakt przyczynienia się pokrzywdzonego do wypadku, należało dojść do wniosku, że stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego nie jest znaczny.

Uwzględniając powyższe, a także mając na względzie, że okoliczności czynu i wina oskarżonego nie budzą wątpliwości, czyn przypisany oskarżonemu jest zagrożony karą nie przekraczającą 3 lata pozbawienia wolności, sąd odwoławczy podzielił wniosek apelującego co do tego, że zasadnym jest – na podstawie art. 66 par 1 kk i 67 par 1 kk warunkowe umorzenie postępowania wobec M. D. z równoczesnym wyznaczeniem dwuletniego okresu próby.

Nadto na podstawie art. 67 § 3 kk orzeczono od oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 1000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej.

W przekonaniu sądu odwoławczego w stosunku do oskarżonego, dotychczas nie karanego, zachodzi pozytywna prognoza co tego, że pomimo warunkowego umorzenia postępowania nie popełni ponownie przestępstwa i będzie przestrzegał porządku prawnego.

W konsekwencji powyższego stanowiska zaskarżony wyrok zmieniono, orzekając jak w części dyspozytywnej.

O kosztach procesu orzeczono po myśli art.636 w zw. z art. 629 kpk.